SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 191. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, OCTOBER 5, 1991. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 5-го ЖОВТНЯ 1991 Ч. 191. РІК XCVIII.

ВИМАГАЮТЬ РОЗВ'ЯЗАННЯ ОБЛАСНОЇ РАДИ ЗАКАРПАТТЯ

Ужгород (УРП-ІНФОРМ — На сесії Обласної Ради Закарпаття головними питаннями на порядку денному були: політична ситуація та довір'я керівництву области і проголошення Закарпаття автономним краєм.

Перед будинком Обласної Ради зібралась багатотисячна юрба людей, які протестували проти автономії і вимагали резиґнації голови Обласної Ради Волощука та розв'язання обласної Ради. Представники Товариства карпатських русинів, а їх було близько 200 осіб, під синьо-біло-червоними прапорами, вимагали автономії Закарпаття і підтримували Волощука. Загін ОМОН під керівництвом полковника Сотака нанесли побої голові закарпатського „Меморіялу" Василеві Зілгелову, членові УРП з Мукачева Романові Дикому та студентці І. Коваленко. Зранку на перевалі в Н. Воротах були затримані автобуси, які їхали з Прикарпаття. Хто дав таке розпорядження не відомо, як і не відомо, за чиєю вказівкою ОМОН побив мирних демонстрантів.

Обласна Рада не розглянула питання про автономію, встигли тільки обговорити перше питання. Після голосування Волощукові висловили довір'я більше половини депутатів.

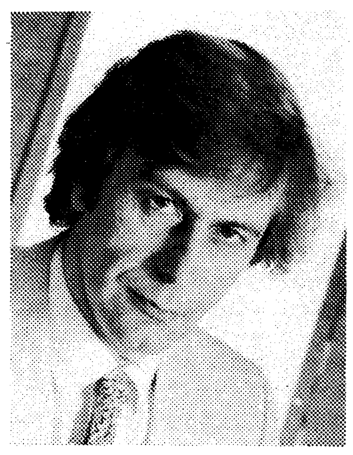
На Народній Площі, перед будинком облвиконкому, з ініціятиви студентів і депутатів облради і Ужгородської Міської Ради, розпочалася голодівка. Ця акція зразу знайшла підтримку, до неї приєдналися представники майже всіх політичних організацій. На наметах майорять синьо-жовті і червоно-чорні прапори, а також угорський національний прапор та зелений прапор Партії Зелених України. Голодуючі висунули такі вимоги: резиґнація керівництва Обласної Ради та її саморозпуск, проведення нових демократичних виборів на багатопартійній основі, розслідування діяльности урядових осіб области під час путчу. До голодуючих досі не підійшов ніхто з керівників области.

Американці відвідали Хмельницьку АЕС

Хмельницький (Р.Р.) — Тут минулого тижня на Хмельницькій Атомній Електростанції побувала делеґація провідних фахівців з питань атомної енерґетики ЗСА. Американську делеґацію очолив голова Комісії атомного реґулювання ЗСА Джан Сілін. Гості детально познайомилися зі станцією, зокрема обстежили другий бльок, який є закритий.

Американські фахівці прийшли до висновку, що реактор встановлений на Хмельницькій АЕС, відповідає усім вимогам безпеки і висловили думку, що Хмельницьку АЕС можна запустити в дію, зупинивши натомість працю Чорнобильської АЕС.

О. Слободяник виступить з Нюйоркською фільгармонією

О. Слободяник

Ню Йорк. — Піяніст Олександер Слободяник виступить як соліст з Нюйоркською фільгармонією в сезоні 1991-92 цієї оркестри, в Ейвері Фішер Голл Лінкольн Центру. Диригент — Юрій Тимірканов. Маестро Слободяник гратиме концерт Равеля для лівої руки. Концерти відбудуться в днях 10-го, 12-го і 15-го жовтня о год. 8 вечора, а 11-го жовтня в год. 11-ій перед полуднем.

Квитки в ціні 50, 40, 30, 25 і 10 дол. можна набути в касі Ейвері Фішер Голл.

У КОНҐРЕСІ ЗСА ЗАПРОПОНОВАНО РЕЗОЛЮЦІЮ ПРО ВИЗНАННЯ УКРАЇНИ

Вашінґтон. — У вівторок, 1-го жовтня, за стараннями конґресменів республіканця з Пенсильванії Дона Риттера та демократа Деніса Гертела з Мишиґену, як ориґінальних спонзорів у Палаті Репрезентантів, запропоновано резолюцію, яка наполягає, щоби Президент Джордж Буш визнав незалежність України, а після референдуму 1-го грудня встановив повні дипломатичні зв'язки з Україною. В Сенаті ідентичну резолюцію запропонували світоголова Гельсінкської комісії, демократ з Арізони Денніс ДеКонсіні та республіканець сенатор з Ню Йорку Алфонс Д'Амато.

Спонзори закликають українські організації та поодиноких осіб виявити свою особливу підтримку для цієї резолюції, контактуючись із своїми конґресменами і сенаторами та настоюючи на тому, щоби вони підтримали ції законопроєкти ч. 212 а в Сенаті 65 ч. в Палаті Репрезентантів.

У згаданій резолюції також заохочується Президента в кінці ясно з'ясувати американську закордонну допомогу, торгівлю та інші програми для підтримки Уряду України і в той спосіб заохотити його до дальшого розвитку демократії та вільної ринкової економіки.

Для докладніших інформацій слід звертатись до: Ореста Дейчківського у Гельсінкській комісії тел. (202) 225-1901. Вашінґтонського Бюра УНС Евгена Іванціва тел. (202) 347-8629. Україна 2000 — Роберт Мек Коннелл тел. (202) 887-3579, Укрїанська Крайова Інформаційна Служба — Тамара Ґелло тел. (202) 547-0018.

ЕКОНОМІЧНИЙ СОЮЗ СССР ПОВАЖНО ЗАГРОЖЕНИЙ

Москва. — Західні пресові аґенства, акредитовані кореспонденти і совєтське аґенство „Інтерфакс" повідомили, що совєтська економічна програма, прилімінарно підписана раніше 15-ма республіками, поважно загрожена. Верховна Рада Російської федерації і кабінет президента Боріса Єльцина, не бачучи жодного вигляду для поправи економічної ситуації на зиму і голодну весну (переднівок), вирішили поробити окремі заходи, щоб забезпечити населення від голоду і започаткувати на практиці підписані урядом РСФСР численні економічні договори не тільки з республіками СССР і колишніми совєтськими сателітами, але також з країнами Европейської спільноти та скандинавськими державами.

Рада міністрів Російської федерації прийшла до висновку, що центр, тобто кремлівські керівники, нічого в тій справі досі не зробили і висловила сумнів чи підписаний республіками тимчасовий економічний договір, який, доречі, був критично прийнятий Верховною Радою України, взагалі буде діяти не зважаючи на те, що Міхаїл Ґорбачов запевняє Захід, що 12 республік все одно ще не виріклися свого підпису під документом і формально договір існує.

Російські політичні діячі, включно з Єльциним кажуть, що формальністю людей не нагодуєш і взагалі „центральний уряд заглиблений у формалістику" замість шукати практичних полегш поки ще не розпочалась справжня криза, а за нею і заворушення та бунт серед населення.

Згадане аґенство „Інтерфакс" твердить, що Б. Єльцин і його економічні помічники не вірять в дальше існування централізованої економічної системи і хочуть реалізувати свій власний плян переходу у систему вільного ринку, іґноруючи пляни кремлівських керівників, якщо вони взагалі мають будь-які пляни в цьому відношенні. М. Ґорбачову і його теперішнім дорадникам, в більшості колишнім партократам, не йдеться так про саму економіку і поправу господарського стану, а про те, щоб за допомогою економіки вдержати вкупі республіки, тобто рятувати імперію поки вона цілком ще не розпалась. Вони думають, що в центрі і республіках є ще досить їхніх прихильників, щоб перерішити справу в їхню користь, бо пізніше, після закріплення основ у республіках, буде вже запізно, — кажуть політичні спостерігачі.

Все це бачить Б. Єльцин і його найближчі дорадники, які хоч не є проти цього пляну вдержання вкупі Союзу, але чекати далі і проволікати економічний плян вони не можуть, бо незадоволене і голодуюче населення, висловить їм ворум недовір'я і при найближчому голосуванні не віддасть на них свого голосу. Цієї проблеми покищо немає М. Ґорбачов і його кліка, бо вони належать до касти „демократів", що їх народ не вибирав і, як виглядає, вони не дуже спішаться ставати до виборів, тобто випробовувати свою популярність у всенародному голосуванні.

Треба думати, кажуть економічні аналітики, що плян Російської федерації звільняє до певної міри від підпису також інші великі республіки, зокрема Україну, Казахстан, Білорусію та інші, яким треба також шукати окремих шляхів забезпечення свого населення і своєї господарської структури.

В Яремчу відбулася конференція в питаннях мови

Яремче (УНІАР). — Тут протягом трьох днів працювала міжнародна наукова конференція, що називалася „Мова батьків — скарбниця духовного життя і національного відродження України".

На пленарних засіданнях конференції виступали педагоги, письменники, науковці, політичні діячі з України, Білорусії, Росії, а також з Англії, Австралії, Канади, Шотляндії, ЗСА. Були представники Івано-Франківського обласного відділу Педагогічного Товариства „Україна", карпатських міжнародних курсів української мови „Галичина" та Івано-Франківського Державного Педагогічного Інституту. В організації та проведені конференції взяли участь Міська Рада Яремча, управління народної освіти облвиконкому, обласні відділи Товариств „Просвіта" та „Україна" і Республіканської Асоціяції Українознавців.

На пленарних засіданнях учасники конференції чималу увагу приділили праці середніх шкіл. Цікавою була доповідь Василя Попадимича, президента української спільноти з Великобританії, про українську мову і шкільництво Англії.

У доробку конференції лишилися цікаві доповіді, наукові спостереження, теоретичні дослідження стосовно методики викладання української мови та збереження культурних традицій українського народу. На жаль, Україну на конференції представляли фахівці лише західніх реґіонів, мовники зі сходу участи у зібранні не брали.

ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ В НЮ ДЖЕРЗІ

Управа Округи СУА Ню Джерзі повідомляє, що День Союзянки відбудеться в неділю, 20-го жовтня, в 10-ій год. вранці в залі української католицької церкви Різдва Пресвятої Богородиці, 86 Лівінґстон аве. в Ню Бранзвик, Н. Дж. Різноманітна програма, а головна точка програми — „Творчість Лесі Українки".

З. Онишкевич відзначає 30 років мистецької праці

Ферфілд, Конн. — У мистецькій ґалерії університету Ферфілд відбувається від 15-го вересня до 30-го жовтня мистецька виставка відомого мистця Зеновія Онишкевича, якою він відзначує 30 років своєї мистецької праці.

Виставка, під назвою „Небо є моєю робочою кімнатою", показує картини З. Онишкевича зі Швайцарії, Нормандії і Караїбських островів, Мангеттену, Лонґ Айленду та Італії — одним словом цілий перегляд його праць за останніх 30 років.

З приводу цієї виставки видано чепурний каталог, на доброму крейдовому папері із репродукціями п'ятьох картин З. Онишкевича, які є виставлені в ґалерії. Оцінку праць дав професор мистецтва університету і його куратор Філліп Еліясоф, а сам мистець написав міркування на тему своєї творчости.

В катологу є також інформації про життя і працю З. Онишкевича.

Виставка відкрита кожного дня від 2-ої до 5-ої год. за виїмком суботи.

Конференція в справах Близького Сходу відбудеться в Европі

Амман, Йорданія. — Як заявив неназваний високопоставлений йорданський дипломат у зв'язку з черговою візитою в реґіон державного секретаря З'єднаних Стейтів Америки Джеймса Бейкера, конференція у справі Близького Сходу відбудеться в одній з европейських столиць. Дж. Бейкер прибуде, щоб обговорити зі всіми заціклавленими сторонами склад змішаної палестинсько-йорданської делеґації на мирну конференцію.

Конференція відкриється в середу, 30-го жовтня. Згаданий вище співробітник міністерства закордонних справ Йорданії, який не захотів, щоб його ім'я згадувалось у пресі, сказав, що Бейкер під час візити відвідає Ізраїль, Сирію, Єгипет і Йорданію. Візита відбудеться наступного тижня. За словами амманського дипломата, йорданці вже склали список своїх дипломатів на конференцію і чекають пропозицій палестинської сторони. З цією метою в Йорданію наступного тижня прибуде представник виконавчого комітету Палестинської Визвольної Організації (ПВО) Ясір Арафат. Можливо він прибуде з конкретними пропозиціями, бо в Альжирі минулого тижня відбулося засідання Палестинської національної ради — палестинського парляменту в екзилі, який затвердив рішення післати своїх представників на конференцію.

Згідно з повідомленнями, які надійшли з Альжиру, цей законодавчий орган хотів би бачити у складі делеґації представників палестинського населення, яке проживає на окупованих землях, включаючи смугу Ґази, західній берег ріки Йордан і Східній Єрусалим. Законодавці визнали право ПВО включити свого делеґата до складу змішаної делеґації.

Ізраїль і далі виступає проти включення до складу змішаної палестинсько-йорданської делеґації представників Східнього Єрусалиму, побоюючись, що участь в роботі конференції палестинця зі Старого міста буде використано ПВО для мотивації своїх претензій на розділення столиці жидівської держави.

МЕДИЧНА ПОРАДНЯ

Ню Йорк. — Окружна Управа СУА в Ню Йорку при співучасті Лікарського Товариства Відділу Ню Йорку та Ню Джерзі подають до відома, що Третя зустріч лікарів-спеціялістів з громадянством („Медична порадня") відбудеться в суботу, 2-го листопада. Місце проведення — домівка СУА, 108 Друга авеню (між 6-ою і 7-ою вулицями). Медична порадня діятиме від год. 1-ої ранку. Консультуватимуть д-р Юліян Ґной — кардіолог, д-р Олександер Кмета — стоматолог, д-р Тарас Шеґедин — офтальмолог, д-р Ігор Маґун — інтерніст.

В Україні відзначили 25-річчя з дня народження М. Грушевського

Львів (НТШ, О. Романів). — У вересні цього року сповнилося 125 років від дня народження славетного українського історика, реформатора української національної науки, президента УНР Михайла Грушевського.

У повній відповідності з ходом процесів національного відродження, центром урочистостей відзначення цього ювілею став Львів, а основним організатором цих святкувань є Наукове Товариство ім. Шевченка (НТШ). Власне з НТШ у Львові були пов'язані кращі десятиліття творчої наукової діяльности М. Грушевського. Після переїзду до Львова у 1893 році і призначення його на посаду професора першої катедри української історії Львівського Університету М. Грушевський майже два десятиліття віддав науковій та організаційній праці в НТШ, протягом 16-ти років був головою НТШ. На цій посаді він вивів НТШ на рівень української національної академії наук. Власне тому відроджене НТШ у Львові спільно з НТШ в Америці здійснило цілий ряд заходів для відзначення ювілею вченого у Львові.

Центральне місце в урочистостях мала міжнародна ювілейна наукова конференція, присвячена діяльності М. Грушевського, що проходила у Львові 27—29-го. серпня. Співорганізаторами конференції були Республіканська Асоціяція Україністів та Українське Історичне Товариство. В конференції взяло участь 140 осіб, в тому числі науковці з України, ЗСА, Канади, Франції, Чехо-Словаччини, Ватикану, Польщі. На конференцію зголошено 73 доповіді, які були прочитані в трьох пленарних та дев'яти секційних засіданнях.

Конференція проходила в мистецько оформленій залі Львівського Політехнічного Інституту. Вона розпочалася короткою мистецькою програмою симфонічного квартету, який відкрив свою програму „Молитвою" Леонтовича. Виголошено привіти учасникам конференції від різних наукових інституцій, а також

(Закінчення на стор. 3)

Дитина тюрем і концтаборів

Ю. Стефанівський розказує про свою независну молодість.

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Наш гість, що недавно вперше прибув зі Львова до ЗСА, справді вимкова людина. Коли слухаємо його розповіді — це немов трагічний роман про рід Стефанівських і Куриленків. І, думаючи про розповідь одного із героїв цієї драми Юрія Стефанівського, як спокійно він розгортає перед нами своє сумне життя, мені здається, що славні „Будденброки" Томаса Манна — це бліда, нецікава картина переживань одної родини в порівнянні із тим, що нам тепер доводиться чути.

Ю. Стефанівський народжений на засланні в Казахстані в 1948 році, трилітньою дитиною опинився з цілою родиною в Замарстинівській тюрмі.

— Це мій перший спомин дитинства, коли мене мама або батько підносили до заґратованого вікна до сонця, що там заглядало рівно 15 хвилин на день. Нас було в одній келії разом три родини і в тому троє малих дітей...

— Нам відомо, що вашим дідом по стороні матері був відомий мистець-килимар, власник підприємства „Гуцульське мистецтво" у Косові, Михайло Куриленко. Пригадую добре його праці, бож один із його мистецьких килимів, виконаний на підставі проєкту Роберта Лісовського, був власністю моєї родини, а тепер подарований для Українського Музею в Ню Йорку. Чи можете розповісти дещо про його долю?

Ю. Стефанівський відразу приступає до речі, бо саме початком його долі був цей незнаний йому вже дідо, якого вперше заарештували у жовтні 1939 року, але після протестів робітників в Косові випустили. „Причиною арешту совєтською владою була участь діда в Уряді УНР під час Першої світової війни. Але у грудні цього ж року заарештували його вдруге і від 1940 року ми вже не знали, що з ним сталося та де його вбили чи де він помер. Але це не перешкодило посіпакам НКВД арештувати бабуню і мою маму в цьому ж році й вивезти з іншими родинами українських політичних діячів у Казахстан".

- А як буде з Вашим батьком, якого так добре пригадую зі спортової площі у Львові?

— Мій батько, якщо пригадуєте, був головою Сту-

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

НЕВІДОМИЙ АРАБ НАПАВ НА двох німецьких туристок в Єрусалимі, вбивши одну і ранивши другу. Це вже друге вбивство чужинця в Ізраїлі. В квітні цього року у Вифлиємі було вбито туристку з Франції.

МІНІСТЕРСТВО ФІНАНСІВ Японії спростувало повідомлення в пресі про те, що нібито семеро провідних країн домовилися ввести річний мораторій на виплату частини совєтської зовнішньої заборгованости, приблизно на 3—4 більйони дол.

МИНУВ ЛИШЕ ОДИН РІК ПІСЛЯ об'єднання двох німецьких держав, а більшість східніх німців, як показують опитування, стверджують, що їхнє життя змінилося на краще. Міністер праці Генріх Франке заявив, що найвищий щабель безробіття східні землі перейдуть у листопаді цього року і до кінця наступного року справи в цій ділянці помітно поліпшаться. Вже сьогодні в ряді галузей економіки, наприклад, у житловому будівництві, спостерігаються позитивні зрушення.

В СЕРЕДУ, 2-ЖОВТНЯ,ВАТИКАН повідомив про відновлення дипломатичних стосунків з Литвою. Ватикан ніколи не визнавав анексії прибалтійських держав Совєтським Союзом.

ОДНА ЗА ОДНОЮ В УКРАЇНІ перестають виходити газети. Для них бракує паперу, який залежить від його російських виробників. Тим часом вони заявили, що вдовольнять потребу України в папері тільки в обмін на певну кількість харчів. Якщо українці не дадуть їх, паперові фонди в наступному році їм обмежать ще більше.

В ОСТАННЬОМУ ЧИСЛІ паризького журналу „Парі-Матч" вміщено висліди нового опитування громадської думки, які свідчать про значне зниження популярности президента Франсуа Міттерана. Якщо ще в липні цього року його підтримували 51 відсоток опитаних, то тепер — тільки 46 відсотків.

КОМАНДУВАННЯ ЮҐОСЛАВСЬКОЇ народної армії заявило, що хорвати не втримають Вуковара і Вінковець. Спостерігачі відзначають, що армія, яка вже розпадається, застосовує відчайдушні спроби захопити на користь Сербії якнайбільше хорватської території. В акваторії Дубровницького порту з'явилися юґославські воєнні кораблі. Їх артилерійський вогонь зруйнував великий комплекс готелів, куди щорічно приїжджали сотні тисяч туристів з усього світу, приносячи державній скарбниці мільйони в твердій валюті.

В АМЕРИЦІ

КОНТРОЛЬОВАНИЙ ДЕМОКРАТИЧНОЮ партією Сенат створив прецедент для чергової законодавчої битви з президентом Бушем, схваливши у вівторок, 1-го жовтня, резолюцію про продовження виплат безробітним на 20 тижнів — від 26 до 46. 65 голосами проти 35 Сенат схвалив варіянт резолюції, який запропонував голова фінансової комісії Ллойд Бентсен. Прихильникам резолюції бракує двох голосів для того, щоб дістати більшість у двох третіх, що дає право анулювати вето Президента. „Я маю надію, що Президент прислухається до нас", — заявив після голосування Л. Бентсен. „Пора припинити дитячі забави в завоюванні дешевої популярности і визнати, що цей законопроєкт не повинен стати законом", — відповів йому сенатор-республіканець Піт Доменічі.

У ВАШІНҐТОН ПРИБУВ міністер закордонних справ Німеччини Ганс-Дітріх Ґеншер. Під час перебування в столиці ЗСА міністер зустрінеться з американськими офіційними особами. В інтерв'ю журналістам після прибуття Ґеншер зупинився на важніших політичних подіях — крах комуністичної системи в країнах Східньої Европи і СССР. За його словами, „комунізм погубив сам себе, і тепер нам необхідно якось заповнити політичний вакуум, викликаний його крахом". Головний шлях до переборення цього вакууму Ґеншер вбачає у зміцненні зв'язків між об'єднаною Европою і З'єднаними Стейтами. В день річниці об'єднання Німеччини, сказав міністер, він перебуватиме у З'єднаних Стейтах. Вказуючи на цю обставину, Ґеншер явно намагався підкреслити ту важливу ролю, яку відіграли ЗСА у справі об'єднання двох німецьких держав.

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ оборони З'єднаних Стейтів Америки Ричард Чейні висловив жаль з приводу того, що американські військові бази на території Філіппін, згідно з рішенням філіппінського уряду, повинні бути ліквідовані за три роки, однак сказав, що З'єднані Стейти не будуть протестувати проти цього терміну. Амбасадор ЗСА в Манілі Френк Візнер також заявив, що Вашінґтон не протестує проти такого терміну. „Ми маємо надію на продовження терміну, — сказав Р. Чейні — Відмова філіппінців ратифікувати договір обернеться для них у трагедію, але вони самі прийняли таке рішення. Ми, зі своєї сторони, виконаємо їх умови".

ВИСТУПАЮЧИ НА СЕСІЇ Генеральної асамблеї ООН, міністер закордонних справ Ізраїля Давид Леві назвав сіонізм „філософією терпимости і лібералізму", а також символом надії. Він навів приклад масового переселення в Ізраїль совєтських і етіопських жидів. Міністер висловив надію, що Генеральна асамблея в найближчому майбутньому відкличе резолюцію, яка прирівнює сіонізм до расизму.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Атомова зброя — то Ірак

Усвоїй минулотижневій промові про радикальну редукцію атомової зброї президент Буш не виключав, що кількість держав, які матимуть атамову зброю, зросте з 15-ти до 20-ти. Не назвав ніякої держави, але коли вказав на існування „амбітних тиранів", то це був ясний натяк на іракського президента Саддама Гуссейна. Як була вже на цьому місці мова — у передумовах Організації Об'єднаних Націй договору про перемир'я була вимога, щоб Ірак знищив усю свою зброю для масового вбивства. Ірак мав під час недавньої війни газову й бактеріологічну зброю. Тямимо, як люди в Америці боялися, що у війні проти власників такої зброї згинуть тисячі вояків і як вишколювано вояків, щоб миттю надягали охоронні маски. Коли Саддам Гуссейн відгрожувався, що вислані на пустелю Савдійської Арабії війська „будуть купатися у власній крові", то мав напевне на увазі наслідки його газової й бактеріологічної зброї. Але геніяльна стратегія генерала Шварцкопфа просто не дала Саддамові часу вжити цю зброю. Однак, вона залишилася майже незаторкнена, як і залишилася у цілості іракська, так звана президентська чи республіканська ґвардія. По нинішній день не проголошено людських втрат Іраку у цій війні.

Коли Пентанґон дістав відомості, що Саддам Гуссейн продовжує відбудову давньої збройної сили Іраку включно із змаганням до здобуття атомової зброї — їздили туди двічі Контрольні комісії фахівців. Іракські власті робили їм всілякі перешкоди. Остання така Комісія ООН зуміла дістати докази на існування докладного пляну осягнути атомову зброю. Списано свої спостереження і зізнання різних людей на 200 машинописних сторінках та зібрано яку тисячу фотознімок. Усі ті документи і світлини іракські власті сконфіскували й членів Комісії ООН притримали. Щойно після загрози, що Америка вишле туди ескадри бомбардувальників та висадний корпус морської піхоти — звільнили членів місії і звернули їй усі документи.

На телевізійній передачі в минулий понеділок повідомлено, що лябораторійні досліди над здобуттям атомової зброї дійшли в Іраку так далеко, що в найближчих тижнях мали перевести там перший пробний — мабуть підземний — вибух. Оповідав про це член місії ООН, про якого іракський амбасадор у Вашінґтоні говорив, як ніби про члена Сі-Ай-Ей, який був висланий із „шпигунською місією".

Ми чули офіційне повідомлення, що Ірак погодився на дальшу контролю його зброї і що тому відкликано військові приготування, які вказували на можливість вибуху „додаткової" війни. Але відкритою залишається проблема, що станеться з отими іракськими родами зброї для масового вбивства, включно з атомовою зброєю, коли президент Буш розпочав кампанію за обмеження її у всьому світі. Трудно повірити, щоб військові кола в Америці й фахівці в Організації Об'єднаних Націй збайдужіли до цієї справи. Знаємо, що президент Буш особливо не терпить Саддама Гуссейна й називав його брехуном та диктатором, якому не можна вірити та який винищує власну країну. Але в Америці розпочалася уже передвиборча гарячка, дармащо президентські вибори щойно за рік. На першому місці стоїть економіка, — все воно може послабити зацікавлення Саддамом Гуссейном і його злочинними затіями.

Це парадоксальне явище: з одного боку банкрутство комунізму і розвал імперії зліквідували найбільшу загрозу, якою завжди був могутній арсенал атомової зброї в СССР, — з другого боку існує у малих державах та їхніх диктаторських лідерах жадоба дістати таку зброю, яка ніби піднесла би їх престиж. Практично воно ледве чи має якесь значення, бо годі уявити собі використання атомової зброї Іраком, Ізраїлем чи Пакістаном — про ті три держави найчастіше згадується — щоб вони зважилися на таку аґресивну авантюру. Президент Буш правильно зауважив, що кожна така спроба була би для даної країни самогубством.

Україна має досить теперішніх і майбутніх турбот, щоб претендувати на нуклеарну зброю. Україна відчула передсмак атомової енерґії у Чорнобильській трагедії. Але прийдеться розв'язати проблему, що вдіяти з арсеналом атомової зброї, влаштованим Москвою на українській землі.

Михайло Кучер

У ПОЛЬЩІ ДИСКУТУЮТЬ ПРО ЦЕРКВУ І ДЕРЖАВУ

Польська дискусія про ролю Церкви в державі останньо загострилася. У Польщі дискутують над майбутніми формами будови держави, її нової конституції. Питання, яке місце займуть в суспільному житті християнські вартості і тим самим Церква викликають загострення та часто хворобливі емоції, а навіть бажання перемогти своє становище фізичною силою.

Уже тепер можна сказати, що на перший погляд, зовсім несподівано роля Церкви і католиків у Польщі змінилась. За комунізму Церква вимагала від людини дотримуватись основних засад християнської моралі та місця у політичному житті. Тепер, як здавалось би, комунізм зник, такі вимоги будуть виконані. Виявилось, що це зовсім не так. Правда, на політичній сцені комуністів ніби нема, але появились міцні групи, які вимагають обмеження ролі Церкви і тим самим християнської моралі в житті суспільства і освіті. Серед віруючих це викликало великий неспокій. Ображає віруючих і гостра антихристиянська аґресивна пропаґанда, навіть більш гостра як за большевицької влади.

Більшість людей у Польщі вважало, що воюючий атеїзм нерозривно пов'язаний з комунізмом і зникне з ним разом. Але це не сталося. Тепер за так званої свободи і демократії виявилось, що поляки не такий вже одностайно християнський, католицький, побожний і відданий Церкві народ. А так здавалось ще вчора.

За большевицької влади у Польщі пройшов процес зменшення впливу Церкви, що не всі завважили. Цей процес знайшов ентузіястичну підтримку в цій частині преси, яка залишилась в руках комуністів. І ось християни-католики довідались, що ісповідуємо ними вартості опинились знову в небезпеці. Перш усього розглядається питання зміцнення ролі родини в суспільстві і застосування засад християнської етики в шкільному вихованні. Йдеться про це, яке місце згадані засади займуть у польському законодавстві, в першу чергу в майбутній конституції. Польський єпископат старається уникнути прямої ролі у політичній боротьбі. Духовні особи не можуть бути членами політичних партій, як про це сказав кардинал Ґлемп так: Церква не може собі дозволити бути втягненою у політичну боротьбу.

На цю тему відомий такий документ: Конституційне уреґулювання відношення між державою і Католицькою Церквою повинно спертись на засади взаємної поваги, суверенности і незалежности, а також на здоровій взаємодії ради загального блага. Властиво Церква і держава, хоч проявляють себе у різних площах але взаємно доповнюють себе. Тому не варто говорити і вимагати відокремлення Церкви від держави. Це викличе неґативні почуття з часу тоталітарної влади.

І власне цей документ єпископату викликав гостру критику. Ніби Церква має намір підпорядкувати собі ціле суспільство і обернути країну в конфесійну державу.

Церква і держава відділені від себе тільки у Франції. У конституціях багатьох держав відокремлення Церкви від держави взагалі не фіґурує. А Великобританія типово конфесійна держава з державною релігією. Королева — голова Церкви, а практично тільки 5-6 відс. англійців вряди-годи ходить до церкви. Так само в Норвегії і Данії з її лютеранством. А в Еспанії, Італії, Німеччині і Австрії Церква і держава відокремлені, але автономні і одночасно співпрацюють. Релігійне навчання може провадитися у державних школах. Польський єпископат таке явище вважає розумним. Кардинал Ґлемп недавно сказав: Церква і держава лежать у різних площах, повинні бути незалежними, але самою природою призначені до співпраці для блага людини. Сьогодні вже неварто говорити про конфесійну державу, але співробітництво і взаємодія необхідні.

Певна група громадян у Польщі вимагає повного відокремлення Церкви від держави. Держава і школа мають бути світські. Потрібно свободи совісти, віроісповідування. Це питання емоційно дебатується не тільки в Польщі.

Світська держава, як її окреслила французька революція, ніколи не була вільна від симпатій та антипатій і була фактично атеїстичною.

На даному етапі можна сказати, що Церква — більш загально християнство — побороло марксизм, але це не значить, що людина опинилася вільною від „наслiддя комунізму". Людину чекає низка інших турбот. Комунізм залишив по собі мільйони атеїстів, які вимагають і будуть вимагати відповідної ролі у політичному житті даної країни власне на основі демократії.

Любомир Винар

НАУКОВЕ ВІДЗНАЧЕННЯ ЮВІЛЕЮ М. ГРУШЕВСЬКОГО

В 1990 році Українське Історичне Товариство, в якому запляновано різні наукові конференції в Европі, Україні, Америці і Канаді. В 1991 році Секретаріят і Наукова Рада СКВУ нав'язали до проголошення УІТ і в своєму звернені з квітня 1991 року висловили повну підтримку ініціятиві УІТ в проголошенні ювілейного року у співдії з Науковою Радою при СКВУ, а рівночасно закликали громадськість в Україні і діяспорі „гідно відзначити пам'ять великого сина України, який був символом всеукраїнського національного відродження" (Із „Звернення СКВУ").

В днях 19-го і 20-го жовтня 1991 року в Ню Йорку в приміщенні Української Вільної Академії Наук відбудеться головна наукова конференція для відзначення 125-ліття з дня народження одного із найвидатніших діячів і творців Нової України — проф. М. Грушевського. Конференцію улаштовує „Академічний Комітет для відзначення 125-ліття з дня народження Михайла Грушевського" у співпраці з Науковою Радою при СКВУ. Відбуття цієї конференції має спеціяльне і вийняткове значення для дальшого розвитку грушевськознавства, а також для тривалого відзначення пам'яті великого українця. В чому ж полягає ця „спеціяльність" і вийнятковість нашої наукової конференції? Треба звернути увагу на декілька важливих чинників. Під час організування Академічного Комітету, автор цих рядків запросив до участи провідних наукових діячів і науковців, які є членами різних наукових і академічних установ у діяспорі і дуже часто їх очолюють. Також до співпраці в Комітеті приступили наукові українознавчі осередки при канадських і американських університетах (на увазі маємо голови даних осередків) і це запевнило широку науково-організаційну основу в підготові цієї центральної наукової конференції в Америці для відзначення діяльности і творчости М. Грушеського.

Другий, дуже важливий чинник, фактор у відбутті конференції стосується до її програми і доповідачів. Це перший раз в історії українського наукового життя в Америці у ювілейній конференції присвяченій Михайлові Грушевському беруть участь науковці з України і діяспори. Оце спільне відзначення і широка організаційна база конференції дає нам право говорити про всеукраїнський характер ювілейної конференції.

Не менш важливо підкреслити, що в конференції беруть участь різні генерації українських істориків і дослідників українознавства. І так проф. д-р Олександер Оглоблин, почесний президент УВАН і УІТ і почесний член НТШ, а заразом сьогодні найвидатніший український історик, належить до найстаршого покоління істориків України". У свою чергу д-р Ярослав Дзира з Києва репрезентує середнє покоління українських науковців і є видатним істориком і філологом, а заразом членом Українського Історичного Т-ва в Києві. Його доповідь присвячена „М. Грушевському і українському літописанню". І вкінці наймолодше покоління з України репрезентують Вадим Назаренко (Київ) і Віктор Заруба (Дніпропетровськ), які говорять на тему знищення історичної школи Грушевського в Києві і про зв'язки М. Грушевського з Володимиром Антоновичем. Ми свідомо навели цих представників трьох поколінь істориків України, які діяли і діють в різних обставинах, але яких єднає один спільний знаменник, якщо йдеться про головні історіографічні концепції Грушевського. Вони уважають історичну схему історії України М. Грушевського, за наукову схему української національної історіографії. Ця історіографія тепер відроджується в Україні і, на нашу думку, вийняково важливо зберегти органічний зв'язок між різними генераціями українських істориків, які своєю творчістю і діяльністю свідчать про нерозривність розвитку української наукової історіографії, яка завжди протиставлялася партійній совєтській історіографії. Ми знаємо, що ця офіційна совєтська історіографія довгими роками не тільки фальсифікувала діяльність і творчість найвидатнішого українського історика Михайла Грушевського, але також русифікувала і рівночасно фальсифікувала усі періоди історії України. І сьогодні важливо підкреслити, що в Україні іде „історіографічний бій" за суверенність і незалежність української історичної науки, яка не може бути служкою будь-якої політичної партії або політичного середовища. На нашу думку, цей бій виграють історики, які заступають вимогу незалежности історичного наукового дослідження. Саме такі думки насуваються у зв'язку із участю в конференції наших науковців з України, які заступають ці самі погляди про характер і постуляти історичного досліду, які заступаємо поза межами України.

Проте програма конференції не обмежується лише історіографічними темами — вона також охоплює історію літератури, історію мистецтва, бібліографію, допоміжні історичні дисципліни й інші ділянки пов'язані з грушевськознавством. Серед доповідачів знаходимо Марка Антоновича, Івана Фізера, Анну Процик, Наталію Пазуняк, Василя Омельченка, Григорія Лонгвина, Олександра Домбровського, Дмитра Штогрина, Любомира Винара і інших „давніх" і „нових" грушевськознавців. Протягом двох днів на конференції в Ню Йорку буде виголошено 14 доповідей, які тематично охоплюють різні аспекти творчости і діяльности М. Грушевського.

Сьогодні можна зовсім об'єктивно ствердити, що починається новий етап розвитку грушевськознавства, яке розбудовується спільни

(Закінчення на стор. 4)

Анна-Галя-Горбач

РОЗМОВА ПРО СЬОГОДНІШНЮ БУКОВИНУ

II.

Питання: — Ще донедавна говорили люди, які побували в Чернівцях, що там чути українську мову на вулиці лише в ті дні, коли буває торг і в місто приходять селяни з довколишніх сіл. Як воно сьогодні з того погляду?

Відповідь: — Цей стан поволі міняється на краще. В Чернівцях тепер чимало галичан, що працює в новостворених товариствах, редакціях, партіях. Вони й принесли дух національного відродження, що захопив молодь міста, довколишні села. В Чернівцях виходять сьогодні сім українських газет чи журналів, це: „Час", що його відновив редактор Старик, „Чернівці", що їх видає редактор Гусар, „Буковинське Віче", „Вільна Бесіда", „Буковина" — це колишня партійна газета „Радянська Буковина", що стала безпартійною, її редаґує М. Михайловський, який переконав, що „Буковина" виходила ще від часів Ю. Федьковича, і її треба зберегти. Газета сьогодні незалежна. Далі виходить тижневик „Молодий Буковинець", колишня комсомольська, сьогодні незалежна газета. І врешті „Буковинське джерело". Як бачите, це досить широкий спектр преси. Передруковуються також старі газетні й журнальні матеріяли, що мають тривку вартість і заторкують питання національного відродження.

Питання: — Які відносини на церковному відтинку? Маю на увазі православних, між якими є українці, румуни та росіяни, греко-католиків, що колись в Чернівцях мали свій ґенеральний вікаріят, римо-католиків, між якими були німці та поляки.

Відповідь: — Почнемо від останніх: римо-католицький костьол діяв весь час.

Цей костьол мав вже й давніше польський характер, і донедавна там правив старенький римо-католицький ксьондз, поляк за національністю. Під час заборони Греко-Католицької Церкви, половина відвідувачів польського костьола — це були греко-католицькі українці. Деякі з них ходили і до православної і до римо-католицької церков. Залежно від свята, чи треб. Наприклад, панахиди замовляли в римо-католицького священика, бо він відправляв їх в особистому наміренні, тоді коли в Православній Церкві цього не робили. Сьогодні греко-католики отримали назад свою церкву недалеко центру міста, що десятиліттями служили як склад і досить знищена. Там ідуть тепер ремонтні роботи, але вже правиться в церкві. Туди ходять також галичани, що живуть сьогодні в Чернівцях, між ними немало є молодого покоління. Щодо православних, то там ідуть сварки і гризня. Владика Антоній, що не хотів перейти на українську мову, чого від нього вимагали миряни, відійшов кудись у російськомовний терен, невідомо, куди його перенесли. На його місце прийшов владика Онуфрій, українець родом. Церква належить до УПЦеркви, що належить до Московської патріярхії. Румуни домагаються свого владики, а також уможливлення теологічних студій при Чернівецькому університеті. Ці питання ще не вирішені. Є великі згромадження баптистів в місті, але також по селах. Вони єдині отримують допомогу зі закордону і розділюють її серед населення. Допомогові акції, про які так багато писалося, населення міста не заторкнули. Або все залишилося у руках начальства і взагалі не дійшло до потребуючих, або в Чернівці не було спрямувань транспортів. А потреба дуже велика, головно внаслідок таємничого затруєння дітей, недоживлення тощо.

Питання: — Що зроблено конкретно в справі вияснення причин отруєння дітей?

Відповідь: — Були аж три комісії: київська, московська і закордонна, але населення досьогодні не знає вислідів, причин затруєння. Група дітей, точніше семеро, були включені в транспорт дітей, що перебував на лікуванні в Ізраїлі. Там їх оглянено, відживлено, вони повернулися з точними даними щодо аналізи крови та функціональности важливих органів. Але наші лікарі з тими лікарськими свідоцтвами не вміли впоратися і повернули їх після кілька днів батькам. А то ні в лікарнях, ні в місті немає ні ліків, ні вітамінованих соків, ні інших поживних речовин, то все осталося при давньому. Діти сіро-зелені, в школі швидко виснажуються, ледве витримують навчання трьох-чотирьох годин. Звучить воно макабрично, але діти вже собі повидумували у зв'язку з випаданням волосся, лисіння, таємною хворобою, навіть якісь нові ігри. Представники влади тримають все у великій таємниці. Але люди додумуються до дечого. На краю міста ціла низка засекречених хемічних заводів з дуже абстрактними назвами. Працюють в них вихідці із сіл, елемент, що відійшов від села, однак в міське життя не інтеґрувався і дуже скоро зрусифікувався

Питання: — Які співвідношення з жидами в процесі демократизації?

Відповідь: — Відносини дуже добрі, але жидів залишилося у Чернівцях дуже мало, переважна частина виїхала. Це дуже відчутно, бо не стало добрих лікарів та інших фахівців. Колись вони опановували культурне, головно музичне життя, сьогодні стараються українські молоді сили займати це місце, яким донедавна керівництво не сприяло надто. Громада жидів видає журнал „Єврейські Листки" (мовою їдиш), там часто друкуються в перекладі, або і по-українськи наші автори. Наприклад, там дописує літературознавець Петро Рихло, що викладає закордонну літературу в університеті, про відомих німецькомовних авторів, жидів із походження, що вийшли з Буковини, такі як Павль Целян, Розе Авслендер, Манес Шпербер та інші.

Питання: — Отже культурне життя в нових демократичних обставинах таки налагоджується?

Відповідь: — Маємо дуже активне товариство „Оберіг", що займається не тільки регабілітацією колись невинно засуджених і вивезених в Сибір буковинців, але також культурним життям, поверненням заборонюваних діячів, письменників, культурними зв'язками з представ-

(Закінчення на стор. 4)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про брак організаційного хисту

Минулого тижня один із наших провідних у громадському житті осіб, ведучи великою імпрезою, усміхаючись заявив, що ми, українці відомі з того, що не вміємо добре нічого зорганізувати. Тому, що на залі було також багато чужинців, він це саме повторив по-англійськи. Про наш брак зорганізованости ми всі добре знаємо, постійно на нього нарікаємо але... нічого не робимо, щоб в тому напрямі поправитися. Можливо воно виходить із того, що, звичайно, якось нам важко плянувати завчасу, а у висліді все діється в останній хвилині, прихапцем і без відповідної підготови.

Імпровізація часом вдається, але частіше не дуже і треба поносити з цього консеквенції. Тоді, звичайно, приходиться перепрошувати усіх ображених, спростовувати, що щось було не так, як написано в програмці, але постійно залишається багато невдоволених і багато критиків, які запевняють, що „вже ніколи не будуть брати в такій імпрезі участь", щоб... за кілька місяців повторяти це саме.

А це ясно, що імпровізувати в громадському житті не можна, як не можна імпровізувати в інших ділянках упорядкованого життя — в господарській, чи в науковій, чи навіть у мистецькій, — хоча, мовляв, „мистцеві все можна".

Чому не можна завчасу все передумати, переговорити та заплянувати?

Чому мусимо ми, українці, так часто бути „пізнішими Іванами"?

Саме з цього, здається, випливає у нас брак організаційного хисту, що так голосно і з певністю ствердив наш промовець перед великою кількістю осіб.

Чи це лежить у нашій вдачі — чи тільки збір різних компонентів — не беремося рішати. Але скільки разів довелося нам уже завважувати, як зле підготовані організаційно імпрези ділають неґативно на учасників, а особливо на цих з молодшого покоління. Ось візьмімо, наприклад, наші збірні виступи, які мають мати вплив на американську спільноту чи на її провідників політичного життя. Участь у них, звичайно, у порівнянні із подібними імпрезами інших народів чи і самих автохтонів — менша, учасники не вміють втримати порядок, дисципліну, що дуже потрібні у таких зібраннях, один пхається наперед другого, нехтує дорученням і у висліді є менший або більший балаґан. Ніяк якось у нас не помагає, що перед кожною такою збірною імпрезою, дарма чи це бенкет, чи концерт, чи маніфестація проходить десятки довгогодинних засідань, на яких мають ніби все точно устійнити, але особисті амбіції, непорозуміння і сварки членів даного комітету причинюються до того, що ці засідання, не зважаючи на довжину, не приносять у висліді належного успіху.

Добре, скажуть читачі О-КИ, але що допоможуть твердження про брак нашого організаційного хисту?

А може, коли ще раз собі це належно усвідомимо на прикладах із власних переживань, тоді якось може спільно почнемо працювати над тим, щоб у майбутньому не треба було публічно стверджувати брак нашого організаційного хисту і перепрошувати за це своїх і чужих учасників?

О-КА

Василь Марочкін

Клекіт хижої птиці

Чого так боляче дереву, що впало?

Фернандо Коста Андраде.

Корабель мій пливе
В далечінь невідому.
Тонко щогла скрипить:
Повернися до дому.

Я стою на містку.
В вишині стогне гриф.
Як судьба, напливає
Кораловий риф.

Поряд тоне команда,
Жахом зведені лиця.
І доноситься голос
Хижої птиці.

У суботу, 19-го жовтня 1991 року
в домівці Самопоміч в Ню Йорку
при 98 Друга авеню
о год. 3-ій по пол.
відбудеться

ДОПОВІДЬ

д-ра К. Рогозинського

на тему:

„ЧИ ЦУКРИЦЯ Є ЗАГРОЗОЮ ЖИТТЯ?"

Клюб Сеньйорів при Самопомочі
запрошує громадянство до участи.

Українське Патріярхальне Товариство
Відділ в Ню Йорку

запрошує членів й українське громадянство на

ДОПОВІДЬ

НАЦІОНАЛЬНО-ДУХОВНЕ ВІДРОДЖЕННЯ, ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА І МИРЯНСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ

яку виголосить

Стефа Шабатура

— гостя зі Львова, довголітній політичний в'язень, провідний член Товариства Милосердя, мисткиня по виготовленні гобеленів і депутат до міської ради Львова

що відбудеться

у неділю, 13-го жовтня 1991 р. о год. 2-ій по пол. в домі НТШ в Ню Йорку
при 63 Четверта авеню, між 9 і 10 вулицями

Управа відділу УПТ

Товариство Українських Інженерів Америки
Комітет Комп'ютеризації
та
Наукове Товариство ім. Шевченка

запрошує всіх зацікавлених на

ДОПОВІДІ
НА ТЕМУ КОМП'ЮТЕРИЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

В п'ятницю, 11-го жовтня 1991 р. о год. 7-ій веч. в приміщеннях НТШ, 63, 4-та авеню в Ню Йорку

У ПРОГРАМІ:

1 **Стан комп'ютеризації в Україні та комп'ютерні стандарти.** Виголосить **Василь Костирко,** канд. фізико-математичних наук та один з авторів українського комп'ютерного стандарту.

2. **Загально-слав'янські комп'ютерні стандарти, та показ комп'ютерної видавничої системи для слав'янських мов.** Виголосить та продемонструє **інж. Юрій Блонарович,** власник комп'ютерної фірми Комп'ютерадіо.

По доповідях зустріч з прелегентами, запити та дискусії.

Карпатський Лещетарський Клюб

повідомляє та запрошує своїх членів, їх родини та приятелів на

ТРАДИЦІЙНУ
ОСІННЮ ЗУСТРІЧ

що відбудеться

в суботу і неділю на СОЮЗІВЦІ
дня 12-го та 13-го жовтня 1991 року

У ПРОГРАМІ: внутрішні клюбові тенісові змагання у грі чоловіків за ПЕРЕХОДОВУ ЧАШУ

д-ра Ярослава Рожанковського

та в групах жінок і юнаків.

Сходини членів КЛК — Плян праці на будуче
Дискусія.
Реєстрація — год. 10-та ранку
Год. 7-ма веч. — БЕНКЕТ, роздача нагород
Год. 9-та веч. — ЗАБАВА

Кімнати замовляти безпосередньо:
SOYUZIVKA, UNA ESTATE
Foordmore Rd., Kerhonkson, N.Y. 12446. Tel.: (914) 626-5641

Рівночасно повідомляємо та запрошуємо українських ґольфістів на

ҐОЛФОВИЙ ТУРНІР

Улаштований Карпатським Лещетарським Клюбом
Турнір відбудеться
в суботу, 12-го жовтня 1991 р., о год. 11-ій ранку
Роздача нагород відбудеться в суботу вечером під час бенкету.

Свою участь у змаганнях просимо зголошувати до
ОЛЕСЯ ПОПОВИЧА, тел.: (201) 763-9331
перед 10-ою веч. до 4-го жовтня 1991 р.

УПРАВА КЛК

Чарівна і глибока виставка двох мистців

Кергонксон, Н. Й. (В. Л.). — В суботу і неділю, 13-го і 14-го липня 1991 року, в головній будівлі Союзівки, гарної відпочинково-розвагової оселі Українського Народного Союзу в Кетскильських горах, відбувалася виставка мистецьких праць Оксани Лукашевич-Полон і Лавра Полон.

Відразу при вході до залі впадає нам у вічі монументальна картина „триптих" названа „Пробудження", виконана складною технікою батіку. Цю техніку розвинула О. Лукашевич-Полон використовуючи деякі старинні методи роблення батіків і застосувала їх до сучасної та унікальної техніки мистецтва — пізнавши батіки з рівня ремесла в ділянку творчого мистецтва.

Ця картина, як і всі картини О. Лукашевич-Полон на цій виставці, були створені застосуванням складної комплексної системи вдосконалення зображень восковою опірною технікою на міцному льняному полотні, доброї якости. О. Лукашевич-Полон застосовує такий складний процес, яким мало хто з мистців користуються в їх творчім мистецтві.

Коли основний рисунок воском в робленні батіку є вже закінчений, тоді викидається ціле полотно до найяснішої фарби. Опісля покривається воском другу частину взору, котра має залишитися цією ясною фарбою. І так прогресивно, кожний темніший відтинок одержується, покриваючи розтопленим воском бажану попередню яснішу фарбу.

Рівночасно продовжується процес занурювання полотна в бажану фарбу між кожним накладом воску, аж поки мистець не дійде до найтемнішого кольору. Деякі американські письменники, пояснюючи процес батіку, наводять українську писанку, як досконалий приклад!

І так, О. Лукашевич-Полон, працюючи над батіком, переходить від найяснішої до найтемнішої фарби. В цей спосіб малюнок-батік починає виступати в своїй цілості, перейшовши багато відокремлених фаз. Саме так, як малює мистець олійною фарбою, маляр батіків працює із розтопленим воском, у безперервному процесі, з негативної концепції до позитивного здійснення.

Малюючи батік, можна накладати фарбу на фарбу, змінюючи таким чином колір або відтінь даної частини, як також створюючи делікатнішу сполуку та перехід у другий колір. Однак, перша фарба, котрою батік був зафарбований, буде мати вплив на всі наступні кольори. Цей складний процес роблення батіку примушує мистця доказати свою вмілість та майстерність.

Картини восковою опірною технікою „туліс" батіку, котру розвинула О. Лукашевич-Полон, проявляють місцями проблески самоцвіту, місцями розкішні контрасти кольорів та переходи дуже близької сполуки кольорів. Безліч жильних ефектів створюється при процесі фарбування, а саме, ніжний перехід поміж кольорами.

Цей делікатний, привабливий жильний ефект вливається в сильне зображення та надає цілій праці графічної єдности.

Ці могутні праці є драматичні здійснення універсальних тем любови, страждання, материнства, дружби та смерти, це є непересічні теми та техніка, котрі є надзвичайно індивідуального характеру. Вони ідуть паралельно із сучасним мистецтвом — бо їхні універсальні теми є та синтеза сучасної епохи, і саме тому її праці є сучасні своїм змістом.

Крім картин, роблених технікою „туліс" батіку, — О. Лукашевич-Полон виставила рівнож ліногравюри, дереворити та незвичайно-унікально виконані олівцем рисунки, неймовірно складні та детальні праці, котрі скривають в собі мікроелементи і макрокосм сюрреалізму та фантастичних неземних тем, котрі дають глядачеві численні значення та припускання. Всі її праці є завжди індивідуально-унікальні в своїй інтерпретації. Те, що виявляється на перший погляд, а саме, основно-нескладний рисунок флори-лілей, однак, при більшій аналізі виявляє цілі всесвіти внутрі, і глядач є втягнений в інший простір-розмір, немов би це був свого роду неіснуючий внутрішній космос.

О. Лукашевич-Полон вірить, що її покликання, як мистця, є спрямовувати глядача в нові зорові, це не досліджені обрії.

О. Лукашевич-Полон зайнята особистими виставками, створюючи зворушливо-поетичні праці, наповнені експресією, котрі вирізняються надзвичайно індивідуальним внутрішнім містицизмом.

Вона творить сильні експресивні фігури, що зображають патос та страждання людства, момент-хвилину, немов заморожену у вічності.

В її творах глядач може негайно знайти солідарність з жертвами Чорнобиля. Глядач прямо не може відійти від її праць, щоби не був зворушений цією пристрастю та ентузіязмом до життя та природи, як рівнож співчуттям для жертв цієї небувалої досі катастрофи.

Вона вважає що, „кожний мій мистецький твір містить у собі чимало доказів намагань та прагнень, що характеризують — змальовують людську натуру. В моїх працях, я намагаюся викликати сильне та рішуче зображення, базоване не тільки на людській силі духа, але також на людській тендітності, немочі та вразливості".

О. Лукашевич-Полон є професор мистецтва і координатор (Fine Arts) красного мистецтва в Кюка коледжі (Keuka College) як і рівнож директор Лайтнер Арт Ґалерії (Lightner Art Gallery) і Факс-Річмонд Ґалерії (Fox-Riehmond Gallery) в Кюка Парк (Keuka Park), Ню Йорк (New York). Це уможливило їй ще більше розширити свій мистецький кругозір та дати надхнення — запал творчим прагненням других.

Її мистецькі твори є часто вибрані на численні стипендії, нагороди та інші відзначення. Недавно вона була вибрана як юрист на інтернаціональний мистецький конкурс.

Вона має за собою ряд індивідуальних виставок, як рівнож її твори появляються часто в регіональних, національних та інтернаціональних виставках. Її картини знаходяться в багатьох відомих публічних і приватних колекціях Америки, Европи та Мехіко.

Освіта О. Лукашевич-Полон включає наукові ступні з цієї країни, як рівнож з-за кордону. Вона одержала магістерку в Академії Красного Мистецтва у Фльоренції, Італія. Осягнула другу магістерку з мистецтва в університеті Ґуанаґуато (University of Gvanajuato), Інститут Аленде в Мехіко (Instituto Allende). Вона здобула ступінь бакалавра образотворчого мистецтва в Сиракюзькому Університеті (Syracuse University), з Post-graduate студіями в Нюйоркському Університеті (New York University). Додатково студіювала в Рочестерському Інституті Технології (Rochester Institute of Technology).

Творчі праці Лавра Полон складаються з тривимірних функціональних керамічних форм, фігуральної скульптури, створеної в кераміці, як рівнож в алюмінію, роблені технікою „втраченого воску" (lost wax process).

Ця велика різноманітність функціональної кераміки Лавра Полона була вироблена на гончарнім колесі. Основна тема — предмет цих керамічних форм є високо-стрункі об'єкти немов вази, котрі мають текстуральну поверхню, вони немов просять — манять глядача доторкнути їх та відчути їх поверхню. На одних поверхня крутиться у вирі, на інших хвилиться та нагориться поверхня, а на других — графічні фігуральні зображення загадково спрямовують глядача шукати відповіді та запити, котрі викликали ці об'єкти.

Скульптурно-фігуральні праці Лавра Полона виявляють його власну індивідуальну інтерпретацію дійсности — часом глузливі вони, — а часом ексцентрично-примхливі — як наприклад в його праці „соромливі дівчини" в вирі матерії своєї власної сукні, або в іншій праці бачимо відпружену чоловічу постать в дивовижнім надприродно-таємничім краєвиді, з дивно-хвилястими формами. Ці праці створювані плавним розтопленим воском, а їх розвиток є уважно регульований при використуванні стародавнього процесу вливати з металю так званої, техніки „втраченого воску".

Мистець сказав, що „в моїх керамічних працях я цікавлюся тихим наголосом на динаміку зовнішньої текстури-поверхні та простоти форми, котра є особистий підхід до цієї стародавньої мистецької ділянки. Це моє довге захоплювання керамікою продовжується і немов зростає, даючи мені незчисленні години задоволення"...

Хоч Лавро Полон показав на цій виставці тільки свої керамічні твори і скульптурні об'єкти з алюмінію, він є рівнож маляр та мистець графіки. Він здобув ступінь бакалявра образотворчого мистецтва на Нортістерн університеті (Northeastern University). Продовжував студії мистецтва на гавайському острові Оаґу. Доповнив свою освіту магістеркою із мистецтва, спеціялізуючись у малярстві і скульптурі на університеті Ґуанаґуато Інститут Айєнде (Guanajuato Instituto Allende) в Мехіко. Рівнож студіював у Нюйоркському університеті (New York University) на ступні Post Graovate. Додатково студіював у Рочестерському Інституті Технології (Rochester Institity-te of Technology).

Лавро Полон мав багато регіональних, національних та інтернаціональних виставок своїх праць. Його твори знаходяться у постійних колекціях Европи, на Гаваях, у Мехіко та в Америці. Тепер працює викладачем мистецтва в стейті Ню Йорк.

Обоє, Лавро і О. Лукашевич-Полон, доповнювали свої студії мистецтва в Центро Інтернаціонале Делла (Centro Internazionale Della Arte) в Венеції, Італія.

В Україні...

(Закінчення зі стор. 1)

від уряду УНР в екзилі, патріярха УКЦ і Кардинала Мирослава Івана Любачівського, ректора Духовної Семінарії УАПЦ, Великої Ради Руху, польського консула у Львові, Львівських Обласної та Міської Рад та інших.

Конференція без сумніву зробила важливий внесок у пізнання творчої спадщини М. Грушевського, по новому висвітлила її значення для сучасної України. Розкрито ряд невідомих досі матеріялів зі спадщини вченого, висвітлено на основі архівних даних ряд подій та фактів з останніх нелегких років його життя та творчости. Кульмінаційною точкою конференції було вручення медалей ім. М. Грушевського, які з нинішнього року засновані НТШ у Львові на відзнаку заслуг найвидатніших діячів української науки і культури. Першими лавреатами згаданих медалей за 1991 рік стали від діяспори проф. Юрій Шевельов з Ню Йорку та від України письменник та академік Олесь Гончар. Гучними оплесками учасники конференції вітали О. Гончара, який виступив перед присутніми з патріотичним словом подяки. Друга медаля буде вручена пізніше, наприкінці осені ц. р. під час плянованого приїзду проф. Шевельова до Львова.

Конференція закінчилася дискусією та прийняттям рекомендацій, після чого відбувся короткий концерт хору „Вірли".

В дні проведення конференції 27-го серпня на багатолюдному вічі посвячено пам'ятник М. Грушевському у Львові, що буде споруджений за ініціятивою НТШ. На цьому вічі перед львівською громадою виступили учасники конференції з краю та з-за кордону. Одночасно в Будинку Архітектури відкрита виставка проєктів пам'ятника. Незабаром міське жюрі визначить переможців конкурсу на кращий проєкт пам'ятника, що проходить на замовній основі між чотирма групами львівських мистців.

В дні конференції також відслонено меморіяльну стеллу біля будинку М. Грушевського, де передбачається згодом створити меморіяльний музей видатного вченого та політичного діяча, президента УНР.

Дитина...

(Закінчення зі стор. 1)

дентського Товариства „Основа" і разом з іншими студентами попав на славні „Бриґідки" ще у 1938 році. З приходом совєтських військ усіх 40 студентів звільнили, але вже у березні 1940 року знова арештували і всі вони до трьох місяців опинилися в Норильських концтаборах. Там без суду, без справжньої причини просиділи вони до 1945 року. Із тих 40 студентів залишилося лише двоє живими, а з них одним був мій батько...

— А як це сталося, що ви народилися у Казахстані?

— Бачите, мій батько не повернувся в Україну, а працював на Сибірі, а діставши першу відпустку поїхав у Казахстан і там одружився. Ціла наша родина, діди Стефанівські, бабуня Куриленко і ми повернулися до Львова у 1949 році. Здавалося все вже наладнається і будемо жити спокійно. В 1951 році родина вперше від початку Другої світової війни поїхала до Косова шукати за слідами діда. Але в липні приїхав „чорний ворон" і усіх арештували. Так ми цілою родиною опинилися на Замарстинові у тюрмі разом із двома іншими родинами. У жовтні нас вивезли, хоча мама була вагітна, і разом з іншими вивезли на північ. Понад 3,500 українців посадили на баржу і після плавби Іртишем та його відногою висадили у сибірських лісах Тюменської области. Було холодно і голодно і коли б дідо Стефанівський не ніс мене на плечах, я був би замерз, як і багато інших дітей. Перезимували нас, не зважаючи на заборону приймати в'язнів, татари, а там у лісах ми побудували хату, як інші вевезені, та створили справжнє українське село. Там розцвіло культурне життя, спортове і навіть потайки вчили дітей українську мову, хоча я з іншими мусів ходити до російської школи, що була віддалена на вісім кілометрів, а пізніше до вищої, що була 50 км від нашого села і треба було жити в інтернаті.

Нам вже ніяково питатися про дальшу долю родини, але наш гість розповідає спокійним зрівноваженим голосом: про те як дідо Стефанівський помер на засланні, як його дружина вернулася до Львова і мусіла скитатися по чужих кутах аж до смерти, про бабуню Валентину Куриленко, аристократку з походження, яка вивезла з собою на Сибір багатющу колекцію гуцульського та буковинського народного мистецтва і зберегла її через усі етапи їхнього скитання, аж до смерти на Сибірі в 1957 році (Ця збірка зберігається в родині).

— Так родина у зменшеному складі вкінці повернулася до Львова у 1972 році, а я скоріше, бо ще в 1966 році, щоб поступити на політехніку, — розповідає дальше Ю. Стефанівський. Уявіть, що моя мама 30 років перебувала в тюрмах і на засланні, а я і мій молодший брат там народилися.

— А як влаштувалися ви після повороту домів?

— Розуміється, воно не було легко. Батько почав добиватися мешкання і діставав його аж за 10 років. Я закінчив у Львові політехніку і дістав працю на заводі в Калуші, а тепер працюю у львівському підприємстві та рівночасно є проректором Львівського Державного Інституту Прикладного та Декоративного Мистецтва. Однак тепер моє головне завдання в Товаристві „Меморіял", якого я є співосновником, а при тому головою львівськоїСпілки „Діти України — Політв'язні" і член Великої Ради Української Спілки Політв'язнів.

— Розкажіть нам дещо про цю Спілку „Діти України — Політв'язні".

— Мету спілки я висловив у окремому меморіялі, але її ціль ясна. Треба довести до відома світу, що злочини совєтські були куди більші, навіть як німецькі. Сьогодні заестрованих у Львівській області у нашій спілці біля 170 осіб. Ми поділили їх на дві групи. Одні — це діти арештовані з батьками, а другі — це діти народжені в тюрмі або на засланні. Але усіх їх трактували як дорослих, не зважаючи на вік, і засуджували як дорослих. Коли дитина народилася вже в ув'язненні, залишали немовлятко на два тижні з мамою, а відтак переводили до дитячого табору, де мати могла за добре виконання праці один раз на два тижні бачити свою дитину через 15 хвилин. Але і це не завжди було можливе, бо часто малих дітей висилали до дитячих будинків в Росії, давали їм російське прізвище і пізніше матері не могли віднайти своїх дітей.

А все ж, — з неабиякою гордістю заявляє Ю. Стефанівський, — заламань серед дітей і молодих майже не було, існувала велика єдність, яка і досі існує між тими, що вижили. Бо мусите знати, що на 100 дітей, як вказує статистика пересічно виживала одна людина.

Під кінець розмови довідуємося ще, що Ю. Стефанівський мав доповідь на всесвітньому конгресі політв'язнів в Україні, який відбувся в червні цього року, і що Спілка Політв'язнів, яка нараховує тисячі членів, бажає добитися через Верховну Раду України відшкодування у Союзі за жахливу кривду, яку зазнавали усі політв'язні совєтських тюрем і таборів.

Ю. Стефанівський тепер тут на американському континенті хоче донести це до відома не лише української спільноти, але також міжнародної. Ми певні, що навіть розповідь про життя цієї людини, яка стала політичним в'язнем у віці трьох років, перекладена на англійську мову, зворушила б серце не одного неукраїнця.

МАКСИМ КУРИС

Вояк Української Галицької Армії
аматор-маляр
Перший жертводавець всього майна на фонд „Рідної Школи" в Україні

упокоївся принявши св. Тайни 27-го вересня 1991 р.на 91-му році життя

ПОХОРОНИ відбулися 30 вересня 1991 р. на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

МАРІЯН КОЦЬ

НА ЗАСІДАННІ ІЗРАЇЛЬСЬКОГО кабінету міністрів прем'єр-міністер Іцак Шамір заявив, що найближчим часом державний секретар З'єднаних Стейтів Джеймс Бейкер повинен знову відвідати Ізраїль. Мета нової візити державного секретаря залишається старою: подолання перешкод на шляху організації світової конференції у справі урегулювання арабсько-ізраїльського конфлікту.

Ювілейні святкування хору ім. О. Кошиця

У зв'язку зі святкуванням століття українського поселення в Канаді, вінніпезький хор імени О. Кошиця відзначатиме свій 45-літний ювілей. Від 4-го до 6-го жовтня 1991 року відбудеться ювілейний з'їзд усіх колишніх і теперішніх членів, святочний бенкет та ювілейний концерт.

Святкування розпочнуться прийняттям для хористів у п'ятницю увечері, 4-го жовтня. В суботу, 5-го жовтня, відправиться Панахида на гробі основоположника хору Олександра Кошиця. Пополудні відбудеться співанка, а ввечері бенкет.

У неділю 6-го жовтня, в 3-ій год. по полудні відбудеться концерт в Плейгавз театрі. Квитки можна купити в крамниці ,,Калина" і від хористів. Ціна 10 дол., а для сеньйорів і студентів по 8 дол.

Під час цих святкувань буде відзначено 40-ліття диригентури маестра Володимира Климкова.

Хор ім. О. Кошиця

Наукове...

(Закінчення зі стор. 2)

ми силами українських науковців в Україні і діяспорі. І коли тому понад 25 років ми ставили тверду основу під розвиток грушевськознавства, як однієї із важливіших наукових дисциплін, яка поруч шевченкознавства і франкознавства, займе важливе місце в науковому українознавстві, ми не знали, що в 1990 роках зможемо розвивати цю ділянку спільно із українськими науковцями в Україні, які довгі роки працювали під терором совєтської партійної системи, совєтської влади.

Отже соборність і всеукраїнськість наукової конференції присвяченої М. Грушевському виразно вказує на те, що спільними українськими науковими силами, спільною співпрацею можна добитися конкретних успіхів. Знаємо, що М. Грушевський у своїй багатовимірній діяльності завжди наголошував постулят соборности української нації в контексті культурно-наукового і політично-державного відродження України. Віримо, що всеукраїнська, наукова конференція присвячена його життті, діяльності і творчості, стане тривалим відзначенням пам'яті великого українця, який ціле своє життя присвятив своєму рідному народові і розвиткові української національної культури, яка була і є основою українського державного відродження.

Розмова про сьогоднішню...

(Закінчення зі стор. 2)

никами інших національностей тощо. Точних даних про буковинські жертви у зв'язку з Другою світовою війною досі немає, бо ще немає доступу до архівів КҐБ. Єдино жиди встановили свої втрати 1941-44 років. Загально можна сказати, що атмосфера ще досить непевна. Представники старої влади покинули, правда партію, але вони все ще керують і намагаються втриматися при поверхні. Як воно буде, покаже завтрішній день. Але йде намагання дещо відбудувати колишні відносини, що панували в Чернівцях. Люди стають свідомі, що колись паралельно тут розвивалися різні культури і себе взаємно збагачували. Національні групи хочуть свої старі народні доми отримати назад від міста. Український Народний Дім сьогодні центр Народного Руху в Чернівцях. Поляки й німці хочуть, щоб їм повернено їхні колишні культурні центри. Теж саме румуни, цо домагаються колишньої Національної Палати. Засновано навіть Товариство відродження австрійської культури: його очолив професор-германіст, українець Киріяк, що побував на з'їзді чернівецьких німців в Авґсбурзі в Німеччині. Себто віджила певна носталгія за минулим, але це переважно в старшої ґенерації. Якою буде Буковина насправді, важко сьогодні сказати.

РІЗНЕ

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮРІЙ ПРОТЕНИК, член УНС Відд. 161-го ім. св. Василія в Ембридж, Па. помер 1-го серпня 1991 року на 75-му році життя. Нар. 27-го лютого 1916 року в Марґарієт, Па. Членом УНС став 1957 року. Залишив у смутку дружину Марґарету. Похорон відбувся на цвинтарі Сильван Гіллс в Бівер Кавнті.
Вічна Йому Пам'ять!
Василь Гладьо, секр.

МИКОЛА ГОРИН член УНС Відділу 234-го Т-ва „Запорозька Січ" в Елизабет, Н.Дж. помер 3-го серпня 1991 року на 77-му році життя. Нар. 1913 року в Елизабет, Н.Дж. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку дружину Сильвію, синів Томаса і Данила; доньки — Тересу Анну і Елейн; сестру Марію Оршуляк. Похорон відбувся 7-го серпня 1991 року на цвинтарі св. Йосифа в Тамс Рівер, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Хитра, секр.

МАРІЯ ГРИНДІЙ, член УНС Відділу 34-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Річмонд, Ва. померла 16-го липня 1991 року на 82 році життя. Нар. 30-го березня 1909 року в Україні. Членом УНС стала 1969 року. Залишила у смутку Ольгу Луців. Похорон відбувся на цвинтарі Святого Хреста в Річмонд, Ва.
Вічна Їй Пам'ять!
Мері Андерсон, секр.

ОЛЬГА СІНҐУРА член УНС Відділу 5-го Т-ва ім. св. Миколая в Асторії, Н.Й. померла 12-го вересня 1991 року на 78-му році життя. Нар. 5-го серпня 1913 року в Ню Йорку. Членом УНС стала 1961 року. Залишила у смутку сина Едварда з дружиною Евелін; сестру Стефанію Бравн; внуків: Джо-Енн Слон, Патрисю Дейвіс, Тому Сінґуру, Карла Ґордона і Роні Ґордон-Гок. Похорон відбувся 16-го вересня 1991 року на цвинтарі Кальварія у Вудсайд, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Маріон Климишин, секр.

СЛАВІЯ МАРЧУК член УНС Відділу 94-го Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремку, Миш. померла 8-го квітня 1991 року на 68-му році життя. Залишила у смутку Стефана Марчука.
Вічна Їй Пам'ять!
Н. Татарська, секр.

ІВАН ЧУМЕР член УНС Відд. 155-го Т-ва „Січ" в Перт Амбою, Н.Дж. помер 14-го вересня 1991 року на 80-му році життя. Нар. 24-го жовтня 1910 року в Перт Амбою, Н.Дж. Залишив у смутку дружину Юлію, сина Михайла, внуків: Морін, Михайла і Теренса; брата Йосифа і сестру Френсис Ґасевскі. Похорон відбувся 17-го вересня 1991 року на укр. церковному цвинтарі у Вудбридж, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ВОЛОДИМИР КРЕМКО, член УНС Відд. 75-го Т-ва „Запорозька Січ" в Дітройті, Миш. помер 10-го серпня 1991 р. на 70-му році життя. Нар. 27-го березня 1921 року в Гемтремку, Миш. Членом УНС став 1941 року. Залишив у смутку дружину Люсіл і четверо дітей. Похорон відбувся 13-го вересня 1991 року на цвинтарі св. Ядвіґи в Дірборн, Миш.
Вічна Йому Пам'ять!
Павло Павлик, секр.

ПЕТРО ГРИЦАЙ, член УНС Відділу 399-го Т-ва „Леви" в Чикаґо, Ілл., помер 30-го вересня 1991 року на 69-му році життя. Нар. 1922 року в Дорожеві, пов. Дрогобич, Україна. Членом УНС став 1975 року. Залишив у смутку дружину Зеню, синів Романа і Богдана з дружинами Олею і Діяною, дві внучки Оксану і Стефанію; сестру Анну на Фльориді; братів Стефана, Василя і Филипа та сестру Оксану із родинами в Україні. Похорон відбувся 3-го вересня 1991 року на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Роман Б. Припхан, секр.